

[Jensen-Broby.]

finder Sted, for vi maa jo erkende, at der er sket Stigning i Byggeudgifterne, saa den nu er nødvendig.

Men nu kommer vi til det, der er det centrale i dette Forslag: at man giver Skattefrihed i 10 Aar for Boligforeninger og Kommuner, medens man ikke kan strække sig videre end til at give Skattehenstand for Rækkehuse og Parcelbyggeri. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, hvorfor man gør denne Forskel og nøjes med at give Henstand paa 15 Aar for det sidstnævnte Byggeris Vedkommende. Ganske vist skal Henstandsbeløbet være rentefrit og skal kun afvikles med $\frac{2}{3}$, saaledes at man vel kan sige, at naar de 15 Aar tages under eet, bliver der 5 Aar skattefrie, og kun i de 10 Aar skal der betales. Men der er alligevel en betydelig Forskel, og jeg vil henstille til Ministeren, at man gaar væk fra denne Forskel og giver ogsaa dette Byggeri Skattefrihed for de Ejendomme, der opføres efter § 5 i den gamle Lov.

Endelig vil jeg gerne pege paa, at der i § 4 er taget Hensyn til et gammelt Ønske fra mit Partis Side om at faa slettet Bestemmelsen om et bestemt Antal Lejligheder, idet man nu kan have indtil 12 Lejligheder og alligevel faa Tilskud efter denne Paragraf.

Til Slut skal jeg kun sige, at selv om jeg anerkender, at dette Lovforslag er en Hjælp med Henblik paa den kommende Nød inden for Boligbyggeriet, mener jeg ikke, man skal sætte sin Lid til, at det vil afværge Katastrofen, navnlig fordi man paa Forhaand har sat det private Byggeri eller rettere sagt Haandværksmestrenes Byggeri uden for denne Lov, idet Bygninger, der opføres med Salg for Øje, jo ikke tages med. Selv om Enkelthederne drøftes i et Udvalg, mener jeg, at Loven kun vil bringe smaa Fremskridt. Det, der virkelig vilde betyde noget, mangler, nemlig en Hjælp til det haandværksmæssige Byggeri, saaledes at det kan komme i Gang og virkelig skaffe Arbejde til de mange ledige.

Kristen Amby: Det er jo rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Jensen-Broby sagde, at Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen, i Enkeltheder har gjort Rede for Lovforslaget, ligesom der er

blevet gjort Rede for det i Ministerens Forelæggelsestale, og jeg kan derfor springe en saadan Redegørelse over, men Forslagets Fremsættelse paa nuværende Tidspunkt kalder alligevel paa nogle Bemærkninger fra mit Partis Side.

Da det er oplyst i Bemærkningerne, at de til Raadighed stillede Penge antages at være brugt, maa man sige, at der virkelig har været Trang til den Lov, der blev vedtaget i 1938. Under normale Forhold vilde vi uden videre gaa med til ikke blot en Forlængelse, men til at bevilge disse ekstra Beløb paa 9 Mill. Kr., forudsat at Loven i det hele taget var brugt efter sit Formaal. Man maa jo ikke glemme, at Lovens Formaal var at skaffe Boliger til overkommelig Pris til børnerige Familier, og det første Spørgsmaal, der rejser sig, synes jeg er, om det er nødvendigt i den Tid, hvori vi lever, hvor alting er saa usikkert, at forcere Boligbyggeri af den Art, her er Tale om, Etagebyggeriet. Det er jo rigtigt nok, at der i Efteraaret kun var 3 500 ledige Lejligheder eller 1,2 pCt. af den samlede Lejlighedsmasse mod ved Krigsudbrudet i 1914 1,9 pCt.

Det er endvidere rigtigt, at forfærdende Forhold udviklede sig under Verdenskrigen og i Efterkrigstiden, fordi man ikke sørgede for at vedligeholde Byggeriet. Men herfra slutter man uden videre og siger: Da vi nu staar med en mindre Ledighedsprocent, end man havde da, og vi desuden kan skønne, at hvis vi ikke ekstraordinært kommer Byggeriet til Hjælp, vil Boligbyggeriet gaa i Staa, saa maa det være endnu mere nødvendigt nu at sørge for, at Byggeriet fortsættes. Men jeg synes, at det dog var rigtigt at spørge sig selv: Er der ikke en afgørende Forskel paa 1914 og nu? Der skete nemlig dette, at København i Krigsaarene og umiddelbart efter voksede umaadelig stærkt. Erhvervsforholdene var saadan, at det maatte ske. Men jeg synes, at det første Spørgsmaal, man maa stille sig, er, om vi kan tænke os, at noget lignende vil ske nu. De Udsigter, det danske Byerhvervsliv har i Dag, er saadanne, at vi snarere, tror jeg, maa tænke os, at en Tilbageførelse til Landdistrikterne af en Del af Byernes Befolkning bliver nødvendig.

Saadan som Valutasituationen stiller sig, er det et Spørgsmaal, om man skal for-